

กรรมกับจิต

โดย หลวงปู่ขาว อนาลโย

วัดถ้ำก่องเพชร

ต.โนนทัน อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู

อย่าให้มีความประมาท จงพากันสร้างคุณงามความดี มีการให้ทาน มีการรักษาศีลของฆราวาส พวกฆราวาสก็ดี ให้ถือศีลห้า ศีลแปด วันเจ็ดค่ำ แปดค่ำ สิบสี่ค่ำ สิบห้าค่ำ เดือนหนึ่งมีสี่หน อย่าให้ขาด ให้มีความตั้งใจ เรื่องเข้าวัดฟังธรรมรักษาศีล ภาวานา อันนี้เป็นทรัพย์ภายในของเรา การรักษาศีลเป็นสมบัติภายในของเรา ควรใช้ปัญญาพิจารณาค้นคว้าร่างกาย ให้มันเห็นว่า ความจริงของมันตกอยู่ในไตรลักษณ์ ตกอยู่ในทุกขัง ตกอยู่ในอนิจจัง ตกอยู่ในอนัตตา มีความเกิดอยู่ในเบื้องต้น มีความแปรไปในท่ามกลาง มีความแตกสลายไปในที่สุด อย่างนี้แหละ อย่าให้เราอนใจ ให้สร้างแต่คุณงามความดี อย่าไปสร้างบาปอกุศล อย่าไปก่อกรรมก่อเวรใส่ตน ผู้อื่นไม่ได้สร้างให้เรา

คุณงามความดีเราสร้างของเราเอง ตนสร้างใส่ตนเอง ผู้อื่นไม่ได้ทำดอก เมื่อเราเป็นบาป ก็เราเป็นผู้สร้างบาปใส่เราเอง ความดีก็แมน เราใส่เราเอง จึงได้เรียกกุศลกรรม อกุศลกรรม สัตว์ทั้งหลายจะ หรือจะร้ายก็ดี จะเป็นคนมั่งคั่งสมบูรณ์ หรือยากจนคนแค่นก็ดี เป็นเพราะกรรมดอก พระพุทธเจ้าว่านั่นแหละ สัตว์ทั้งหลายเป็นแต่กรรม สัตว์มีกรรมของตน เป็นเพราะกรรมดอก กรรมเป็นผู้จำแนกแจกสัตว์ให้ได้ดีได้ชั่วต่างๆ กัน ครั้นเป็นผู้ทำกรรมดี มันก็ได้ความสุข ไปชาติหน้าชาติใหม่ก็จะมีความสุข ผู้ทำความชั่ว มันก็มีความสุข มีอบายเป็นที่ไป มีนรกเป็นที่ไป

กรรมเป็นผู้จำแนกไป ให้เกิดเป็นมนุษย์ ให้เกิดเป็นคนยากจน คนคนแค่น มันเป็นเพราะกรรมของเขา ที่จะไปเกิดเป็น

ผู้มั่งคั่งสมบูรณ์มีความสุขเอง อย่างนี้ไม่มี นั่นแหละบาปมันเป็นผู้แจกให้ไป ไปเกิดในแดนคนยากคนจน เหมือนกัน
นั่นแหละกับเข้าไปหาเจ้านาย เราต้องระวังปานหยิ่ง เข้าไปเราต้องทำอะไร จะทำท่าทางอย่างไร จะพูดอย่างไร ผู้เข้า
มาหาคนยากคนจน มันไม่ต้องสนใจอะไร ไม่ต้องมีท่ามีทาง มันไปเกิดอยู่นั่นแหละ เราจะไปเกิดในที่มันยากแล้ว
บุญมันไปถึงเขา เราต้องทำเอา

เกิดเป็นมนุษย์เป็นสัตว์อันสูงสุด ก็เป็นเพราะ บุญเพิกศพญญาตา บุญหนุนหลังมาติดตามคนให้เกิดเป็นผู้สมบูรณ์
บริบูรณ์ ครั้นเป็นผู้สมบูรณ์แล้วก็ อุดหนุนมาปณิธิ ให้ตั้งตนอยู่ในที่ชอบ อย่าไปตั้งอยู่ในที่ชั่ว รักษาศีล ให้ทาน หักทำ
สมาธิอย่าให้ขาด ศีลห้าให้รักษาให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ศีลแปดให้รักษา ให้พากันภาวนาอยู่ สมาธิมันไม่มีที่อื่น ให้นั่ง
ภาวนา พุทโธฯ ไม่ต้องร้องให้มันแรงคอก ให้มันอยู่ในใจชื่อฯ คอก การภาวนาก็เป็นอริยทรัพย์ภายใน มันจะติดตาม
ไปทุกภพทุกชาติ ติดไปสวรรค์ ลงมามนุษย์ มาตกอยู่ในที่มั่งคั่งสมบูรณ์บริบูรณ์ ไม่ยากไม่จน ทรัพย์อันนี้ติดตามไป
บ่มิสูญหายดอก ตาม ไปจนสิ้นภพสิ้นชาติ หรือจนเหนื่อยหน่ายต่อความชั่ว เบื่อหน่ายไม่มีความยินดี ไม่อยากเกิดอีก
ภาวนาไปๆ ก็จะไปสู่พระนิพพานตามเสด็จพระพุทธเจ้าเท่านั้นแหละ ก็สบายเท่านั้นแหละ คนเรามันมักอยากมาเกิด
อยู่เสมอ

ให้พากันตั้งใจ วันหนึ่งๆ เราจะนั่งภาวนา นั่งภาวนาก็ให้นั่งขัดสมาธิ ตั้งกายตรง ดำรงสติ อย่าปล่อยใจ ให้ตั้งสติอยู่กับ
ใจ ให้เอาพุทโธเป็นอารมณ์ ทีแรกว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆ , พุทโธ ธัมโม สังโฆ, พุทโธ ธัมโม สังโฆ สามหนแล้ว จึง
เอาแต่พุทโธอันเดียว ทำงานอะไรอยู่ที่ใด พระพุทธเจ้าบอก ทำได้ทุกอย่างได้ ทั้งสี่อริยบาล ได้ทั้งสี่อริยบาล ยืนก็ได้ เดินก็ได้ นั่งก็
ได้ นอนไม่เป็นท่าดอก เอนลงไปได้ยวก็เอาสักสิบเออะ เดินนั่นแหละดี นั่งกับยืนก็ได้ ได้หมดทั้งสี่อริยบาล พากันทำ
เอา ความมีอดภาวนีมันเป็นที่อริยทรัพย์ภายนอก เงินทองแก้วแหวน บ้านช่องเรือนชานต่างๆ ที่หามาได้ก็เป็นทรัพย์
ภายนอก ติดตามเราไปไม่ได้ดอก เมื่อตายแล้วก็ทิ้งไว้ ภายอันนี้เมื่อตายแล้วก็นอนทับถมแผ่นดินอยู่ ไม่มีผู้ใดเก็บ
กระดูกก็กระเจาไป กระดูกหัวก็ไปอยู่ที่อื่น กระดูกแขนก็ไปอยู่ที่อื่น กระดูกขาที่ไปอยู่ที่อื่น กระดูกสันหลังก็ไปอยู่ที่
อื่น กระเจาไปเท่านั้นแหละ

เราเรามันกลัวตัดหาหลาย มันเชื่อตัดหาหลาย คนหนึ่งๆ มันมีสองศาสนา ศาสนาหนึ่ง มันตัดหาสั่งสอน ศาสนา
หนึ่ง เป็นศาสนาของพระพุทธเจ้า เรามันยึดถือตัดหานี้ ชอบกันนัก หมอนี่มันก็บังคับเอา เราก็อึดถือหมอนี่ มันสอน
ให้เราเอา ให้ตีเอา ถักเอา ฉกชิงวิ่งราวเอา มันสอนอย่างนี้ ตัดหานะ พระพุทธเจ้าว่าให้ทำมาหากินโดยชอบธรรม ให้
เป็นศีลเป็นธรรม อย่าเบียดเบียนกัน มันไม่ยอมฟัง มันเกลียด ตัดหานี้ มันกลัวพระยามัจจุราช พระยามารก็ผู้ช่วยมัน
มันไม่ยอมให้เราไปฟังอื่น ให้ฟังมัน มันผูกใจเราไว้ ครั้นจะไปดำเนินตามทางของพระพุทธเจ้า มันไม่พอใจ พองจะรับ
ศีล รับทำไม มันว่า อย่าไปรับมัน อย่าไปทำมัน นี่มันก็ดูใจมันเท่านั้นแหละ มันสอนนะ มันชอบอย่างนั้น

ส่วนธรรมะของพระพุทธเจ้า ครั้นอุทิศสำหรับทำไป ปฏิบัติดีแล้ว เราก็มีสुकคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป ทำความเพียรภาวนา
หนักๆ เข้า ก็ได้บรรลุนิพพาน กำจัดทุกข์ อันนี้ไม่ยอมไป ไม่ยอมฟัง ไม่เอา ไม่ชอบ เพราะฉะนั้นต้องระวัง
ตัดหา กิเลสที่มันชักจูงใจเราไม่ให้ทำความดี อย่าไปเชื่อมัน พยายามฝึกหัดขัดเกลาคใจให้อยู่ในศีลในธรรม

พระพุทธเจ้าว่า ให้เป็นผู้หมั่นขยันในทางที่ชอบ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น แม่นในหน้าที่ของตน เป็นความบริสุทธิ์ ผู้
ขยันหมั่นเพียรนั่นแหละจะเป็นเจ้าของทรัพย์ เป็นผู้มั่งคั่งสมบูรณ์ มิใช่ว่าจะรักษาศีลภาวนาแล้วเส็ดหยប់ได้ มันบ่
แม่น นั่นมันความเห็นผิดไป พระพุทธเจ้าว่าให้ขยันหมั่นเพียร อะไรที่ชอบธรรมก็ทำได้ กลางคืนจนแจ้งก็ทำไป
กลางวันก็ทำได้หมดตลอดวัน ทำไร ทำสวน ทำนา ให้ทำสุจริต ไม่เบียดเบียนใครเท่านั้น เพราะพระพุทธเจ้าให้หยุด
ไม่ให้เบียดเบียนกัน ทำใจให้สะอาด วาจาให้สะอาด กายให้สะอาด อย่าให้สกปรก ทำใจให้สะอาด คือให้มันภาวนา

ให้อาพุทธโรจน์นั้นแหละเป็นอารมณ์ของใจ ให้ตั้งสติทำไปๆ ใจมันจะสงบสะอาดและผุดผ่อง

มนสาเจ ปสนุนเนน ภาสติวา กโรติวา ตโดนั สุขมเนวติ ครั้นผู้ชำระจิตใจของตนให้ผ่องแผ้วสดใสแล้ว แม้จะพูดอยู่ก็ตาม ทำการงานอยู่ก็ตาม ความสุขนั้นย่อมติดตามเขาไป มนสาเจ ปทุฐฐุน ภาสติวา กโรติวา ตโดนั ทุกขมเนวติ จกั กวโตนั ครั้นบุคคลมีใจชุ่มมัววุ่นวาย มีใจเศร้าหมอง ใจมืด ใจดำอำมหิตแล้ว แม้จะพูดอยู่ ความทุกข์ย่อมครอบงำมันอยู่อย่างนั้น แม้จะทำอยู่ ความทุกข์ก็เป็นอยู่อย่างนั้น ท่านเปรียบว่า เหมือนล้อที่ตามรอยเท้าโลไป ความทุกข์ตามบุคคลไปอยู่อย่างนั้น คนไม่รักษาใจ คนทำแต่ความชั่ว ก็มีแต่ความทุกข์นำไปอยู่อย่างนั้น

พากันทำภาวนาไป วันหนึ่งๆ อย่าให้ขาด อย่าให้มันเสียเวลาไป ภาวนาไป ชั่วโมงหรือยี่สิบ สามสิบนาที อย่าให้มันขาด อาศัยอบรมจิตใจของตน ทำมันไป ชัดเกล้าใจของคน ใจมันมีโลหะ โทสะ โมหะเข้าครอบคลุม ใจจึงเศร้าหมอง ธรรมชาติจิตเดิมแท้นั้น เป็นธรรมชาติผ่องใส ปกคลุมด้วย อกุศลจิต อกุศลเจตนา อกุศลกรรม อกุศลกรรม อกุศลกรรม เป็นของเลื่อมประภัสสร เป็นของใสสะอาด แต่มันอาศัยอสังขารกิเลสเข้าครอบงำย่ำยี ทำให้จิตเศร้าหมองชุ่มมัวไป เพราะฉะนั้นให้พากันทำ อย่าประมาท อย่าให้มันเสียชาติ อย่าให้มันโศกเศร้าเป็นทุกข์ มนุสสุปฏิลาโก ความได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นลาภอันประเสริฐ ให้พากันทำ อย่าให้มันเสียไป วันคืนเดือนปีล่วงไปๆ อย่าให้มันล่วงไปเปล่า ประโยชน์ภายนอกก็ทำ ประโยชน์ของตนนั้นแหละมันสำคัญ พระพุทธเจ้าว่าให้ทำประโยชน์ของคนเสียก่อน แล้วจึงค่อยทำประโยชน์อื่น